

Nr 279.

Av herr **Hollertz**, *angående förbud mot utläggande av annat förgiftat lockbete än fosformos.*

Som känt är tillåter lagen dödande av rovdjur genom utläggande av gift.

Man kan icke komma ifrån att detta jaktsätt hör till en förgången mera barbarisk tid, då det gällde att döda på vad sätt som helst, blott det lände till resultat.

Av våra villebråd intager skogsräven en plats som ett bland våra värdefullaste villebråd. Det är mot räven som åtminstone i mellersta Sverige utläggaren av gift mest riktar sig. För att hålla räven tillbaka, så att den ej får allt för stor utbredning, behöves emellertid numera ej några åtgärder genom utläggande av gift, ty den jagas för sitt värdefulla skinn.

Det torde vara tämligen klart, att utläggande av förgiftat lockbete medför en avsevärd risk icke allenast för rovdjuren, som det är avsett för, utan alldeles visst även för våra husdjur, ja kanske även för oss själva. Med tanke på rävens medfödda försiktighet kan man antaga, att han tar det utlagda betet, låt oss säga en sparv, bär det flera 100-tals meter, bortlägger det igen eller kanske gräver ned det i snö eller jord för att sedan kanske aldrig återkomma för att ta reda på det gömda. Rävödaren kan ej finna sitt utlagda bete, det har helt enkelt förkommit för honom. Men giftets kraft finnes kvar. När sedermera husdjuren komma på bete, vad hindrar då att ett djur får i sig det huvudsakliga av det dödande giftet, som från början var avsett för räven. Det har påvisats många fall, då det hittats kreatur, vilka gått på bete, som dött på en kort stund. Veterinären har endast kunnat konstatera en häftig död. Varav? Antagligen någon giftig ört, som alltid är tillfinnandes, brukar det heta. Det är ju gott och väl, om det stannar vid detta, fast det är beklagligt nog. Det vållar ägaren, som vanligtvis ej har försäkrat, stor förlust. Skulle sedan det döda djurets kött på ett eller annat sätt komma till användning, kan det hända, att olyckan blir ännu större.

Det kan invändas, att jaktstadgan tillåter utläggande av förgiftat bete under vissa villkor, varav ett villkor är, att ägaren, på vars mark betet utlägges, skall ge sitt medgivande. Detta anser jag icke vara tillfyllest säkerhet. Ty som jag ovan framhållit kan det förgiftade lockbetet mycket lätt komma på annans mark. Alla skäl tala för att helt förbjuda utläggande av förgiftat bete.

Förbud mot utläggande av gift förutsätter även ändring av gällande giftstadga.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om sådan ändring av gällande jaktstadga § 13, varigenom utläggande av förgiftat lockbete, undantagandes fosformos, förbjudes.

Stockholm den 20 januari 1930.

S. P. Hollertz.
